

קונטרס

משעינות החיים

דברי תורה

מב"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

פרשת פנחס תשפ"ה • גליון תפס

פה יוצאן סיטי יצ"ו

©

כל הזכויות שמורות

י"ל ע"י

מכון שלמה משנתו

להוצאת ד"ת של כ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

שע"י איגוד חסידי צאנז זוועהיל

להערות והארות

או להזמנת הגליון נא לפנות לטעל:

201-455-7269

בארה"ק:

052-712-6945

דוא"ל:

mayunoshachaim@gmail.com

דרוש לפרשת פנחס

תשנ"ה

במקור הדבר שהבועל ארמית קנאין פוגעין בו

וידבר ה' אל משה לאמר. פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי (במדבר כה, יא). ולעיל בפרשה (במדבר כה, ז), וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו. ובגמרא (סנהדרין פב, א), וירא פינחס בן אלעזר, מה ראה, אמר רב ראה מעשה ונזכר הלכה. אמר לו אחי אבי אבא, לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני הבועל את הנכרית קנאין פוגעין בו. אמר לו קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוווקא.

א) ועמדו המפרשים לבאר, לאיזה צורך האריך פינחס ואמר 'לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני', מאי נפק"מ באיזה זמן מן הזמנים לימדו הלכה זו. ובחוט המשולש (בפרשתן שער הקטן) כתב לדרכו, דבאמת לא אמר משה בפירוש שהבועל ארמית קנאין פוגעין בו, אלא שממה שלימד משה את ישראל בירידתו מהר סיני ממילא יש ללמוד שהבועל ארמית קנאין פוגעין בו.

ומפרש דבריו, דהנה נחלקו בגמ' (שבת מט, ב), הא דתנן אבות מלאכות ארבעים חסר אחת כנגד מי, רבי חנינא בר חמא אמר כנגד עבודות המשכן. ורבי יונתן ברבי אלעזר בשם רבי שמעון ברבי יוסי בן לקוניא אמר, כנגד מלאכה מלאכתו ומלאכת שבתורה ארבעים חסר אחת. בעי רב יוסף, ויבוא הביתה לעשות מלאכתו (בראשית לט, יא) ממניינא הוא או לא. ומפרש הש"ס דמספקא ליה אי קרא דכתיב (שמות לו, ז) 'והמלאכה היתה דיים' ממניינא הוא, והא דכתיב 'ויבוא הביתה לעשות מלאכתו' כמאן דאמר לעשות צרכיו נכנס, או דילמא 'ויבוא הביתה לעשות מלאכתו' ממניינא הוא והאי 'והמלאכה הייתה דיים' הכי קאמר דשלים ליה עבידתא, תיקו. ופירש רש"י שם, דלמ"ד לעשות צרכיו נכנס

לעבירה נתכוון, אלא שנראית לו דמות דיוקנו של אביו ואמר לו עתידין אחיך ליכתב על אבני אפוד רצונך שימחה שמך מביניהם, עיי"ש.

והנה בהקדמה לספר בית אהרן כתב לפרש מה שאמרו שנראית לו דמות דיוקנו של אביו דייקא, הכוונה, ד'יעקב' עולה בגימטריא קפ"ב והוא ר"ת ק'נאין פ'וגעין ב', ורמז לו במה שנראית לו דמות דיוקנו של יעקב אביו שלא יחטא, עכ"ד. ולפ"ז יש לומר, דפינחס הוה פשיטא ליה ד'והמלאכה הייתה דיים' ממניינא, ומש"ה סבירא ליה ד'ויבוא הביתה לעשות מלאכתו' לאו ממניינא משום דלעשות צרכיו נכנס. נמצא שמחשבון ל"ט מלאכות האמורות בשבת, יש ללמוד שהבועל ארמית קנאין פוגעין בו, שהרי אם 'ויבוא הביתה לעשות מלאכתו' מתפרש כפשוטו והוא ממניינא, היה ראוי שתהיינה מלאכות שבת ארבעים.

אלא דיש לדחות, דילמא לעולם תרווייהו ממניינא ו'ויבוא הביתה לעשות מלאכתו' היינו מלאכתו ממש, ובאמת ישנם ארבעים מלאכות האסורות בשבת, אולם הרי ברדת משה מן ההר נאמר (שמות לא, א) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צווה ה' לעשות אותם, ודרשינן בגמ' (שבת ע, א) דברים הדברים אלה הדברים אלו ל"ט מלאכות שנאמרו למשה מסיני, אם כן ממה שאמר משה לישראל בשעה שירד מן ההר יש להוכיח ד'ויבוא הביתה לעשות מלאכתו' לאו ממניינא משום דלעשות צרכיו נכנס אלא שנראתה לו דמות דיוקנו של אביו בחלון להודיעו שהבועל ארמית קנאין פוגעין בו כנ"ל. וזהו שאמר פינחס למשה **לא כך לימדתני בדרתך מהר סיני** דהיינו בפרשת ויקהל ה**בועל ארמית קנאין פוגעין בו**, עכת"ד.

(ב) והיה נראה ללכת בעקבותיו ולפרש עוד, דלכא' היה אפשר ללמוד חיוב מיתתו בבועל ארמית מדין שוכב עם בהמה, דהנה באוה"ח הק' (במדבר כה, ח) הקשה, בשלמא מה שדקר פינחס את האיש הישראלי, הוא כמשפט ההלכה שהבועל ארמית קנאים פוגעים בו, אבל האשה אינה חייבת מיתה ולמה הרגה פינחס. ותירץ, דאפשר שדן בה משפט הבהמה דכתיב (ויקרא כ, טו) ואת הבהמה תהרגו, וכתיב (יחזקאל כג, כ) אשר בשר חמורים בשרם, עכ"ד. ולפ"ז יתכן, שזה עצמו הוא טעם חיוב מיתת הבועל ארמית, דכיון שבשר חמורים בשרם, הו"ל הבא על הארמית כשוכב עם בהמה (עי' ברכות נח, א), וכעין זה כתב בפרדס דוד (בפרשתו), דכיון שבגוי לא שייך חתנות הו"ל כבהמה, כדכתיב (בראשית כב, ה) שבו לכם פה עם החמור, עם הדומה לחמור, וכפי שכתבו גם

התוס' (כתובות ג, ב ד"ה ולדרוש) בשם רבינו תם לעניין ביאת גוי דאינה אסורה עליו כשנתגייר משום דאפקריה רחמנא לזרעיה דנכרי, וכיון דביאת נכרית הו"ל כביאת בהמה ראוי להורגו.

ברם דברים אלו נכונים רק אם נאמר דשייך עניין זנות בבהמה, דלפ"ז שפיר יש לדמות זנות דנכרית לזנות דבהמה, אבל אם נאמר דאין זנות בבהמה, אם כן אין דמיון בין הבועל ארמית לשוכב עם בהמה, ואי אפשר ללמוד חיוב מיתה בבועל ארמית משוכב עם בהמתו. ולכאז' הדבר תלוי במה שנחלקו המפרשים (עי' מהרש"א בחידושי אגדות יבמות סג, א) לגבי מה שאמרו בגמ' (שם) מלמד שבא אדם הראשון על כל בהמה וחיה אם הדברים כפשוטם או שהם דברי משל ומליצה.

והנה בגמ' (יבמות ד, א), אמר רב יוסף, אפילו למאן דלא דריש סמוכים בעלמא במשנה תורה דריש, דהא רבי יהודה בעלמא לא דריש ובמשנה תורה דריש. ובעלמא מנלן דלא דריש, דתניא בן עזאי אומר, נאמר (שמות כב, יז) מכשפה לא תחיה ונאמר (שם יח) כל שוכב עם בהמה מות יומת, סמכו עניין לו, מה שוכב עם בהמה בסקילה אף מכשפה בסקילה. אמר לו רבי יהודה, וכי מפני שסמכו עניין לו נוציא זה לסקילה. אלא אוב וידעוני בכלל מכשפים היו ולמה יצאו להקיש להם ולומר לך מה אוב וידעוני בסקילה אף מכשפה בסקילה וכו'. ומסיק הש"ס, ובמשנה תורה מאי טעמא דדריש, איבעית אימא משום דמוכח ואיבעית אימא משום דמופני, עיי"ש.

והקשו שם התוס' (ד"ה דא"כ), כיוון דהיכי דמוכח דריש רבי יהודה סמוכין, אם כן גבי מכשפה נמי לדרוש רבי יהודה סמוכין, דהא מוכחא מילתא דאתיא לדרשא מדלא כתיב 'כל שוכב עם בהמה' גבי עריות. ותירצו, דשוכב עם בהמה לא שייך גבי עריות דאין זנות לבהמה, אי נמי, לא חשיב מוכח כיון שהלמד נכתב במקומו, עיי"ש. והיה אפשר לומר דהני ב' תירוצים נחלקו אם שייך עניין זנות לבהמה.

העולה מזה, דלמאן דדריש סמוכין שפיר מצינו טעם למה שלא נכתב 'שוכב עם בהמה' גבי עריות, שיצא מן הכלל כדי לחייב את המכשפה סקילה, ואין להוכיח ממה שלא נאמר שוכב עם בהמה גבי עריות דאין זנות לבהמה. אבל למאן דלא דריש סמוכין, אם כן יקשה למה באמת לא נאמר 'שוכב עם בהמה' לגבי עריות, ובהכרח לומר כתירוצ' התוס' דאין זנות לבהמה.

ג) והנה הבאנו לעיל מסוגיית הש"ס שנחלקו רבי חנינא ורבי יונתן בן אלעזר אם ל"ט מלאכות האמורות בשבת נפקא לן ממלאכת המשכן או ממלאכה מלאכת מלאכתו שבתורה. ויתכן לומר, דרבי חנינא ורבי יונתן קמפלגי אי דרשינן סמוכין, דהנה רבי חנינא דנפקא ליה מעבודות המשכן, פירש שם רש"י, דהיינו משום שפרשת שבת נסמכה לפרשת מלאכת המשכן ללמוד הימנה. ולפ"ז יש לומר, דרבי חנינא דריש סמוכין הלכך נפקא ליה ל"ט מלאכות ממלאכת המשכן, אבל רבי יונתן בן אלעזר לא דריש סמוכין, הלכך נפקא ליה ממלאכה מלאכת מלאכתו שבתורה. וע"ד שכתבו המפרשים (עי' מעשה רוקח פרשת ויקהל) דרבי יהודה דמחייב במלאכה שאינה צריכה לגופה (שבת צג, ב) לטעמיה אזיל דלא דריש סמוכין אלא במשנה תורה (יבמות ד, א), שהרי פטור מלאכה שאינה צריכה לגופה לרבי שמעון נפקא לן מדכתיב במשכן (שמות לה, ג) מלאכת מחשבת ונסמכה שבת למלאכת המשכן (חגיגה י, א), ולרבי יהודה דלא דריש סמוכין אין ללמוד שבת ממלאכת המשכן.

על כן אמר פינחס למושה, **לא כך למדתני בירידתך מהר סיני** דהיינו בריש פרשת ויקהל, דמש"ה נסמכה מלאכת שבת למלאכת המשכן כדי ללמוד מלאכות שבת ממלאכת המשכן, הרי דדרשינן סמוכין, ואם כן יש לומר דיש זנות לבהמה, ושפיר שייך לדמות נכרית לבהמה, וממילא שמעת מינה שהבועל ארמית קנאין פוגעין בו.

בעידן רעזא דרעוין פרשת פנחס

תש"ע

בתוה"ק (במדבר כה, יא) וידבר ה' אל משה לאמר פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי. וברש"י מחז"ל (סנהדרין פב:), לפי שהיו השבטים מבזים אותו הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לע"ז והרג נשיא שבט מישראל לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן. ועדיין צריך ביאור וכי לא ידעו שהוא גם נכד של אהרן ומדוע הצריך הכתוב ליחסו אחר אהרן.

ובהמשך הפרשה קוראים אנו פרשת המועדים והקרבנות, אשר ידוע מספה"ק תלמידי הבעש"ט דהקריאה מעורר את הזמן, ויש להבין מדוע חל פרשת פנחס תמיד בשבועות של בין המצרים.

והנראה דהנה הבורא כל עולמים הוא טוב ומטיב ומאיתו לא תצא הרעות ואף כשמעניש אין רצונו בכך ואדרבה מצפה ומיחל הוא שישוב החוטא ויוכל להטיב איתו, וכדברי כ"ק אאמו"ר זצ"ל (מרדכי בשער המלך, פרשת בשלח) עה"פ כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאיך, וברש"י ואם אשים הרי הוא כלא הושמה כי אני ה' רופאך, ולכאורה קשה דבאם לא ישים ה' מחלה שוב לא נצטרך לרופא ומהו כי אני ה' רופאיך.

ומבאר שם כי ידוע שעונשי ה' לישראל אינם בתורת נקמה כמו האדון המעניש עבדו על שלא מילא רצונו וחרה אפו, שהעונש הוא בתורת נקמה וזהו תכליתו, אלא כשהקב"ה מעניש הוא כמו חולה שעובר על צווי הרופא שאל יאכל דבר פלוני וכיוצא בו, שאם יאכל יזיק לנפשו ויחלה, שאז העונש קשור עם העבירה, ונמצא שהעונש אין תכליתו העונש רק הוא תוצאה מחמת שעבר על צווי הרופא ואין זה קרוי עונש שפירושו נקמה, וזהו ואם אשים הרי הוא כלא הושמה דהיינו שאין זה בתורת נקמה, דאם היה בתורת נקמה לא היה רוצה לרפאותו, אלא כי אני ה' רופאך פירוש כמו צווי הרופא שמזהירו שלא

יבוא לידי חולי שאינו רוצה שיחלה אלא מזהירו מפני טבע המאכל, ולכך אפילו אשים הרי כאילו לא הושמה שאני ה' רופאך ומוכן לרפואתך, את"ד.

וכענין זה כתב האלשי"ך הק' דרמ"ח אברים ושס"ה גידיו של האדם מכוונים נגד רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה וכשחוטא האדם אז תיכף נענש באותו אבר שמכוון נגד מצוה ההיא, וכנ"ל שחיות האבר בא מכח המצוה המכוון נגדה ואם פוגם בה ממילא האבר שלו נפגם ג"כ.

ובאוהחה"ק כתב על הפסוק (כה, יד) ושם איש ישראל המוכה, לבאר אמאי קוראו התורה בשם ישראל אחר שחטא כ"כ וז"ל, והוא אומרו ושם איש ישראל, שהרי שאפילו אחר מעשה "בשם ישראל" יכונה, הא למדת שלא נעקר משורשו, המוכה פירוש שהכה פנחס, מודיעך הכתוב שלא הוכה באבדון נפשו, אלא אשר הוכה את המדינית, פירוש אותו החלק הרע שנדבק בו מאת המדינית שיתכנה אליו שם הכאה, הוא שהוכה ומת באמצעות הכאת פנחס, ונפרע ממנו העון בהכאתו של פנחס שהרגו ומיתתו כפרתו, רואים מזה ג"כ שאין כוונת הקב"ה ח"ו לנקום במי שחטא רק עפ"י הדין צריך ליפרע מעוברי עבירה אך רוצה שישובו ואינו רוצה שיאבדו.

כן הדבר בענין חורבן בית המקדש אשר נחרבה בעוונותינו, לא היתה זאת ח"ו כנקמה מאת השי"ת, רק אדרבה ברוב רחמיו וחסדיו שפך חמתו על עצים ואבנים (קידושין לא:) שלא יהא ח"ו כליון לכלל ישראל, ובקדושת לוי בפרשתינו כתב ג"כ ענין זה וביאר בזה הפסוק (איכה א, ח) חטא חטאה ירושלים על כן לנידה היתה. כי יש שאדם חס ושלום יעשה איזה עבירה מחמת תאוה ויש חס ושלום שאדם עושה עבירה להכעיס בלא תאוה. ועל אלו נאמר (יחזקאל כ, לח) הפושעים ומורדים אשר אין להם תקומה כלל. אבל זה העושה מחמת תאוה יש לו תקומה, כי לזה קל לעשות תשובה. וזהו הרמז חטא חטאה ירושלים, ירושלים חטאה חטא מחמת תאוה. וזהו לנידה היתה, כי לנידה יש טהרה במקוה מה שאין בכל הטומאות, עכ"ל.

ובזה נראה לבאר הענין שקבעו לקרות פרשת המועדים והקרבנות בבין המצרים, דהרי כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה, ובקריאת ועסק בפרשיות אלו יכול לעשות מעין העבודה שהיתה בביהמ"ק, וזאת נתן לנו השי"ת ברוב רחמיו וחסדיו שחפץ לזכות אותנו שאע"פ שחרבה עירינו

ושמם בית מקדשינו מ"מ יהיה לנו נחמה פורתא ע"י עסק התורה ועבודת התפילה שנוכל ג"כ לעשות נחת רוח להשי"ת.

כן הדבר בקריאת פרשת המועדים שמעוררים אנו בזה קדושת המועדים, וכמו שדרשו חז"ל (ר"ה כד.) על הפסוק (ויקרא כג, ד) אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדם. אל תיקרי אותם אלא אתם, וכתבו בספה"ק דע"י עסק התורה בעניני המועד אפשר להמשיך קדושת המועד אפילו שלא בזמן החג, ובכלל מצינו דלפעמים יוכל להיות מעלת לימוד התורה גדולה מהקרבת קרבנות וכמו שאמרו חז"ל (שבת ל.) כי טוב יום בחצריך מאלף, טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח.

אך נראה דעבודה כזו אשר בא להשלים העבודה שהיתה בזמן שבית המקדש קיים, חייב להיות במדריגה גדולה של אהבת ה' כדי שיעלה לרצון לפני הקב"ה, ועפ"י דברי הישמח משה בפרשת אמור (בד"ה זכרון תרועה) דמבאר שם בדברי הפייטן בראש השנה, דהעבודה של זכרון תרועה בראש השנה שחל להיות בשבת, צריך להיות בחשק ובשקידה הרבה יותר מכשמקיים מצות תקיעת שופר גופא, ומבאר זאת במשל למי שהוא רעב ואוכל, הוא משביע הרעבון בכל מאכל אף בהפחות והגרוע שבמאכלים ואף בלחם יבש, ואם ירצה להשביע הרעבון שלא על ידי אוכל, כגון על ידי שמיעה או ראייה, לא יתכן על ידי שמיעת או ראיית דברים המצויים, רק אם ישמע דבר נפלא הפלא ופלא שמתענג בו מאד, ואזי שוכח רעבוננו ומשביעו זמן מה.

וסיבת הדבר הוא משום שהמאכל טבעו להשביע מצד התולדה, לכך משביע אף במאכל פחות, אבל שמיעה וראיה אין טבעם להשביע, רק שישמשו במקום המאכל שיהיה כאלו אוכל, ולזה צריך דבר נפלא שישנה טבעו, וזהו הענין ג"כ בעשיית המצוות, דהעושה המצוה בפועל, הוא בנקל שיעשה התיקון והיחוד שראויים להיות על ידי מצוה זו אף בעשיה כפשוטו אמר ונעשה רצונו אף בלי כוונת סודות נסתרים, ואף אם אין כאן הטהרה והקדושה הגדולה והיראה והאהבה הראויה. מה שאין כן כשאין עושה המצוה בפועל, רק דוגמא במקומו, שזה אין טבע התיקון, וצריך להיות בטהרה וקדושה נפלאה וכוונה זכה שיעלה כאלו נעשה בפועל, ולכן כשאנו תוקע שופר בפועל רק מקיים זכרון תרועה צריך שקיקה והתלהבות הרבה יותר.

וממילא כשרוצים אנו לבוא ולהשלים את עבודת בית המקדש בעבודת התפילה של ונשלמה פרים שפתינו, או בלימוד התורה שיתקבל לרחמים ולרצון לפני הבוכ"ע, צריך העבודה להיות באהבה גדולה ובחשק ובשמחה רבה, בכדי שיוכל לעלות להשלים כמעין של העבודה בביהמ"ק וכדברי הישמח משה, ועל כן צריכים אנו להתחזק בחשק ובהתלהבות ובעבודת ה' באהבה כדי שיעלה עבודתנו לרצון. ובפרט באלו הימים ימי בין המצרים צריך להשתדל ביותר לעבודת ה' בשמחה, שימים אלו מובא בספה"ק דמכוונים נגד כ"א ימים של הימים טובים.

וכפי שכבר הזכרנו הרבה פעמים דברי העבודת ישראל בפרשת מסעי וזל"ק, הגם שהזמן גרמא להיות עצב ונאנח על חורבן בית ה', עכ"ז יש לחזק את עצמו ולטהר לבבו ולעבוד ה' בתורה ותפלה בשמחה, בפרט בשעת אמירת שירות ותשבחות. ולהבין זה על פי משל ומליצה, מדרך מלך בשר ודם שיש לו כל מיני טוב ומיני שמחה וגם מנגנים בתוף ומחול וכוונור ועוגב, ובודאי כאשר טוב לב המלך והוא שרוי בשמחה אין מן הצורך לו אל המשוררים והמנעימים בקולי קולות כי בלאו הכי יש לו שמחת לב. אכן כאשר לפעמים בא עת עצב ויגון ממקרה אשר הקרהו, אז יקראו הפורטים על נבל לשירם ולזמרם לשמח לבבו ולהצהיל פנים. וכן הנמשל ודוגמא כביכול אל קדושתו ית', שבוודאי משרתיו ברקיע מנעימים לו ומקלסים שמו, רק בזמן שבית המקדש חרב יש עצב בבתי בראי, אז צריכים מי אשר ה' בלבו להתחזק ולכנוס אל בתי גוואי ולהפשיט עצמו מכל מיני עצבות ולשמח כבוד המלך ולומר לפניו אתה מלכנו מעולם וגם עכשיו ותמלוך לעולם ועד והכל כאין נגדך.

ועבודה זו בא הכתוב לרמז אצל פנחס בקנאו את קנאת ה', דלכאורה יפלא מאוד האיך אזר פינחס כח וחיל לעשות מעשה כזאת אשר לא הרהיב איש לעשות להרוג נשיא בישראל, ובתרגום יונתן בן עוזיאל מונה עשרה ניסים שאירע לו לפינחס כשהרג את זמרי בן סלוא, ואיך הכניס עצמו בסכנה גדולה כזו, ועל זה בא הכתוב לומר, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, בא הכתוב ויחסו אחר אהרן, אהרן הוא האוהב שלום ורודף שלום, שהיה לו המעלה של אהבת ה' ועשיית המצוות בחשק ובשקידה, שהיה אוהב את השלום אהבה עזה, אשר גרם לו לרדוף אחריה ולא להרפות עד שהצליח בעבודתו להשכין שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, ובדרך זו הלך נכדו פינחס שהיה לו אהבה והתלהבות עצומה למצוות השי"ת עד שלא הסתכל על כל הסכנות הכרוחות בדבר, רק עשה מעשה וקינא קנאת ה' צבאות והרג הנשיא.

עומדים אנו כעת בתוך הג' שבועות של ימי בין המצרים וצריכים להתחזק בעבודת ה', ובמיוחד יש להתחזק בטהרת המחשבה ובודאי שבראשונה צריכים לבער כל הכלי משחיתים הטמאים אשר הם מכניסים להאדם כל מיני מחשבות טמאות, ויש כאלו אשר עוד מכניסים כלים אלו לתוך הביהמ"ד ומביאים להתפילה אלו המחשבות.

והרה"ק הר"ר אלימלך זי"ע כותב בפרשתו כי עיקר כוונת הבורא ברוך הוא בנקמתו במדין היה מחמת גודל המחשבות והרהורים רעים שנתהוו לישראל על ידם בדברם בסיפור המעשה דפעור או מעשה דכזבי ועל ידי הדיבור שדברו במ נפלו לישראל הרהורי תאוות, והכלל בזה שבכל עבירה נברא קליפה רחמנא ליצלן וכל זמן שהקליפה בעולם אזי נופלים מחשבות רעות לאדם מאותם העבירה וצריך האדם השב לבער הקליפה ההיא מן הארץ, רואים מזה עד היכן מגיע פגם המחשבה שהיה עוד קשה מעצם מעשה מדין, והאיך יוכל האדם להכניס אל תוך ביתו במו ידיו אלו המחשבות טמאות, אשר מחשבות אלו נשארים אצלו כל העת אפילו בשעה שרוצה לעסוק בתורה ותפילה.

יעזור השי"ת וירחם כבר על שארית ישראל, עדים אנו להמתרחש בעולם ובודאי כבר ישועתינו קרובה לבוא, ובקדושת לוי בפרשתו כתב על הפסוק ויקרב משה את משפטן לפני ה', הכלל, זה הוא התענוג של האב כשמנחיל את בנו, וזה הבחינה התעורר משה בה' שאנחנו נקראים בנים לה', והתעורר משה זה הבחינה שהשם יתברך ינחיל אותנו כל הטובות, וזהו ויקרב משה את משפטן, היינו משפט נחלה, לפני ה', זה הבחינה התעורר משה בה', בחינת האהבה לבניו עם ישראל. ויעזור השי"ת לכל בני ישראל בכל מקום שהם בכל מקומות מושבותיהם בכלל ובפרט, והימים האלו כבר יתהפכו לימים טובים, ונזכה לגאולה השלימה בב"א.

